

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 938/2015
07.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници из радног односа тужиле Ј.Ј. из С.П., чији је пуномоћник Д.В., адвокат из С.П., против туженог Дирекције за изградњу Општина С.П., ЈП из С.П., чији је пуномоћник В.Ј.Г., адвокат из С.П., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2961/14 од 09.02.2015. године, на седници одржаној 07.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2961/14 од 09.02.2015. године.

Образложење

Основни суд у Старој Пазови, пресудом П1 105/2013 од 02.09.2014. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се поништи као незаконито решење туженог број 3-160/12 од 13.11.2012. године, којим је тужилу отказан уговор о раду број 3-7/11 од 09.02.2011. године, обавезе тужени да врати тужилу на посао и то на радно место које одговара њеној стручној спреми и квалификацији, да се обавезе тужени да исплати тужилу на име основне зараде почев од 16.11.2012. године, за сваки месец износ од по 36.304,30 динара, месечно, са законском затезном каматом од сваког доспелог и неисплаћеног износа месечне зараде до исплате, као и да исплати све остале принадлежности које проистичу из рада уз истовремену обавезу да тужилу уплати и све порезе и доприносе надлежним фондовима за сваки месец почев од 16.11.2012. године па убудуће и одбио захтев тужиле за накнаду трошкова у овом поступку. Обавезао је тужилу да накнади туженом трошкове поступка у износу од 106.500,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж1 2961/14 од 09.02.2015. године, одбио је жалбу тужиле и потврдио пресуду Основног суда у Старој Пазови П1 105/2013 од 02.09.2014. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилу је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Сл. гласник РС", број 72/11, 49/13-УС и 74/13-УС и 55/14), па је утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код туженог од 09.02.2011. године на пословима службеника за јавне набавке у Сектору за правне и опште послове, а од 28.03.2012. године, распоређена у Сектору за управљање спортско-рекреативним објектом – комплекс базена, у ком је обављала организационо-техничке и инвестиционе послове. Дана 22.10.2012. године, директор туженог је под бројем 1079-1/12, донео Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији послова тужене. Према новом Правилнику о систематизацији укинут је Сектор управљања спортско-рекреативним објектом – комплекс базена. Нови Правилник је био предмет расправљања на седници Управног одбора туженог, 23.10.2012. године, чији је председник била К.Н. и осим ње на седници је било присутно пет чланова од укупно седам чланова Управног одбора. Наведеној седници су присуствовали и директор туженог Н.К. и правник Б.М.У.. Пре седнице, сви чланови Управног одбора су добили материјал, како би се упознали са дневним редом. Дана 07.11.2012. године, Управни одбор тужене је на основу новог Правилника о систематизацији, донео одлуку о утврђивању вишка запослених број Уо 10-8-8/12-3. Оспореним решењем, број 3-160/12 од 13.11.2012. године, тужилци је отказан уговор о раду број 3-7/11 од 05.09.2011. године, зато што је услед организационих промена код туженог престала потреба за обављањем послова на којима је радила тужилца и тужилци се није могло обезбедити обављање других послова. Дана 09.11.2012. године, тужилци је исплаћена отпремнина у износу од 140.432,26 динара и радни однос престао са 16.11.2012. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су одбили тужбени захтев тужиле којим је тражила поништај као незаконитог оспореног решења о престанку радног односа отказом уговора о раду, да се обавезе тужени да врати тужилцу на рад, на радно место које одговара њеној стручној спреми и квалификацији и на име основне зараде исплати тужилци месечне износе од по 36.304,30 динара, почев од 16.11.2012. године, као и остале принадлежности из радног односа, уз уплату припадајућих пореза и доприноса надлежним фондовима.

Дакле, како је према наведеном Правилнику тужене укинут Сектор управљања спортско рекреативним објектом – комплекс базена, у коме је од 28.03.2012. године била распоређена тужилца и обављала организационо техничке и инвестиционе послове, то је постојао оправдан разлог за престанак радног односа тужилци отказом уговора о раду, прописан одредбом члана 179. став 1.

тачка 9. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), имајући у виду и да је тужиљи исплаћена отпремнина пре престанка радног односа, због чега су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

При томе, није неопходно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, кад се даљим образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права, већ се тужиља као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

У преосталом делу, ревизијом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Миломир Николић,с.р.**